

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 31 december 2010 in zaak nr. 09/29953 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 augustus 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak een onjuiste toetsingsmaatstaf heeft aangelegd door haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas in plaats van dat van de minister te stellen en dat dit oordeel ook inhoudelijk onjuist is.

De minister betoogt hiertoe dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte heeft overwogen dat niet in geschil is dat er gedurende het eerste gehoor communicatieproblemen waren tussen de vreemdeling en de tolk. De minister voert in dit kader aan dat de vreemdeling gedurende dit gehoor heeft verklaard de tolk goed te verstaan, dat hij eerst na confrontatie met de tegenstrijdigheden heeft gezegd dat wellicht sprake is van taalproblemen, dat de tegengeworpen tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd toen er een andere tolk was waarmee de vreemdeling geen problemen had en dat de afgelegde verklaringen niet enkel innerlijk tegenstrijdig zijn, doch ook strijdig zijn met hetgeen blijkens objectief verifieerbare bronnen bekend is.

De rechtbank heeft eveneens ten onrechte overwogen dat de vreemdeling in redelijkheid niet kan worden tegengeworpen dat hij onjuiste verklaringen heeft afgelegd over het bestaan van een tijdelijke rivier, nu hij in beroep heeft verklaard dat sprake was van spraakverwarring. De verwarring over de plaatsnamen en doet hieraan niet af, nu de vreemdeling heeft verklaard dat dit dezelfde plaats betreft, aldus de minister.

2.2.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn

aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Bij de beoordeling door de minister van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 – in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt – dat de verklaringen van een vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig worden geacht, indien die vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

2.2.2. De rechtbank heeft, in hoger beroep onbestreden, overwogen dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 en dat van het asielrelaas van de vreemdeling een positieve overtuigingskracht moet uitgaan.

2.2.3. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 8 augustus 2011 in zaak nr. 201012463/1/V1; www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.2.4. In het besluit van 14 augustus 2009 en het daarin ingelaste voornemen van 15 juli 2009 heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling tegenstrijdig en onjuist heeft verklaard over het aantal wijken waarin de plaats in Somalië is opgedeeld, nu de vreemdeling gedurende het eerste gehoor heeft verklaard dat niet in wijken is opgedeeld en gedurende het nader gehoor heeft

verklaard dat het in twee wijken is opgedeeld, terwijl volgens de minister deze plaats blijkens meerdere openbaar toegankelijke bronnen is opgedeeld in vier wijken. Bovendien zijn de verklaringen van de vreemdeling over de plaatsen [] en [] onjuist, nu hij heeft verklaard dat een aanduiding is voor de plaats [] terwijl dit twee afzonderlijke plaatsen op ongeveer vier kilometer afstand van elkaar zijn. Tevens heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de verklaring van de vreemdeling, dat in [] een tijdelijke rivier voorkomt, onjuist is.

2.2.5. Uit de verslagen van het eerste gehoor van 29 en 30 september 2008 en het nader gehoor van 4 juni 2009 blijkt dat de vreemdeling louter gedurende het eerste gedeelte van het eerste gehoor heeft geklaagd over communicatieproblemen met de tolk. Hij heeft de door de minister tegenstrijdig geachte verklaringen over zijn herkomst echter afgelegd gedurende het tweede gedeelte van het eerste gehoor en gedurende het nader gehoor, waarbij andere tolken aanwezig waren. Desgevraagd heeft de vreemdeling verklaard dat hij deze tolken goed heeft kunnen verstaan en begrijpen. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de door de minister tegenstrijdig geachte verklaringen over de plaatsen [] en [] alsmede over het aantal wijken waarin [] is opgedeeld kunnen zijn veroorzaakt door de communicatieproblemen met de eerste tolk.

Nu de vreemdeling niet anderszins het standpunt van de minister heeft weersproken dat [] en [], anders dan hij heeft verklaard, twee afzonderlijke plaatsen zijn en dat hij in het eerste gehoor heeft verklaard dat El Wak niet in wijken is opgedeeld en nadien in het nader gehoor heeft verklaard dat deze plaats in twee wijken is opgedeeld, heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de vreemdeling tegenstrijdige en onjuiste verklaringen heeft afgelegd over zijn woongebied en dat zijn relaas derhalve positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.2.6. Voorts leidt het door de vreemdeling gestelde misverstand over het woord rivier of vallei niet tot het oordeel dat de minister de onjuiste verklaringen over het bestaan van een tijdelijke rivier niet in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Daarbij is van belang dat de vreemdeling gedurende het nader gehoor niet slechts heeft verklaard dat er in het betreffende gebied geen tijdelijke rivier is, maar ook dat het een woestijnachtig gebied is met een gebrek aan water. Eerst in beroep heeft de vreemdeling niet langer betwist dat in het betreffende gebied tijdelijk water voorkomt.

Gelet hierop heeft de minister zich, anders dan de rechtbank heeft overwogen, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de vreemdeling onjuiste en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het bestaan van een tijdelijke rivier en het relaas ook om die reden positieve overtuigingskracht ontbeert. Dat de minister gedurende het nader gehoor naar het bestaan van een tijdelijke rivier bij [] heeft gevraagd en zich in het besluit op het standpunt heeft gesteld dat, anders dan de vreemdeling heeft verklaard, bij [] wel een tijdelijke rivier voorkomt, kan niet leiden tot een ander oordeel, nu de vreemdeling in het nader gehoor heeft verklaard dat [] en [] dezelfde plaats betreft.

2.2.7. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 14 augustus 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Het betoog van de vreemdeling dat de minister ten onrechte geen taalanalyse heeft laten verrichten, faalt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 is het aan de vreemdeling om zijn gestelde herkomst aannemelijk te maken. De minister kan hem daarin weliswaar tegemoet komen door een taalanalyse te laten verrichten indien bij hem twijfel is gerezen over de door de vreemdeling gestelde herkomst en als gevolg daarvan over diens gestelde identiteit en nationaliteit, doch hij is daartoe niet gehouden. Nu de minister zich, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist, heeft hij in redelijkheid kunnen afzien van het verrichten van een taalanalyse.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 31 december 2010 in zaak nr. 09/29953;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

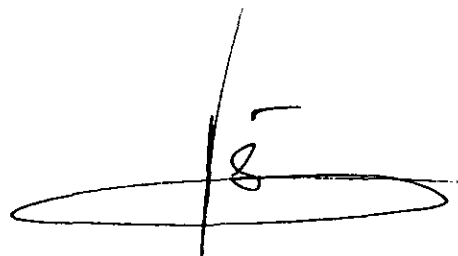
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2012

345-699.

Verzonden: 18 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser